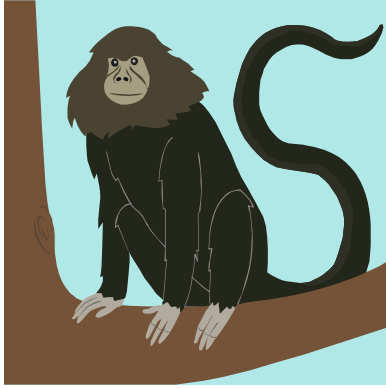

Truyện ngắn Minh Lam

Vnthuquan.net, 2009.

Âm ảnh

Mưa ngoài đường mịt mù, mưa như trút nước, bấy giờ vào khoảng hơn mười hai giờ đêm rồi, mà chiếc xe tay ga một trăm năm mươi phân khối của anh vẫn chạy từ Cần Thơ về sau đám ma của người yêu anh. Cả người nồng nặc mùi rượu nặng, tay phóng loạn choạng mặc dù đã chạy rất nhanh, con đường càng ngày càng lầy lội trong đêm mưa càng lớn. Không chịu được nữa, anh tấp vào căn nhà bên đường, chỉ là xin ở trọ một đêm thôi.

Một căn nhà rêu phong trùm lên cái vẻ cũ kĩ, rách nát. Ngôi nhà không to cao, trang hoàng như những toà lâu đài cổ kính, nó chỉ là một ngôi nhà cỡ trung bình, được xây theo kiểu kiến trúc thời Pháp. Trước nhà có những chậu hoa lan, hoa hồng trồng khắp sân, những bông hoa nở rộ trong đêm dẫu bên trong ngôi nhà, chẳng có bóng dáng ai cả. Anh bước vào chẳng ngại ngần gì, la to:

_ Chủ nhà ơi! Cho tôi xin ở trọ một đêm nhé!

Không đợi nghe thấy ai trả lời, anh tùy tiện thất lễ leo lên chiếc ghế sofa trong phòng khách và đánh một giấc ngon lành.

Mưa ngoài trời vẫn lớn và nặng hạt tí tách từng cơn. Mưa vỗ mái nhà cũ kĩ nghe lộp độp, gió lùa qua những khe cửa gỗ càn cạch từng tiếng thật rùng rợn. Anh vẫn ngủ đẫy như chẳng biết rằng anh đang làm gì và ở một nơi như thế nào, lạ lẫm thế này, liệu sẽ ra sao?

“Rầm!”, một tiếng sét đánh thật lớn làm anh giật mình tỉnh dậy. Lúc này chỉ mới gần hai giờ đêm. Anh toan ngủ tiếp chợt thấy trong người khó chịu, anh gắng gượng người dậy đi lòng vòng tìm nhà vệ sinh để rửa mặt.

Dường như có cái gì đó đang theo sau anh, nó như chỉ anh đến nơi anh cần đến, cả hai bước đi đều đến nỗi anh chẳng nhận thấy gì.

“Căn nhà này cũng đâu to đến nỗi sao nhà vệ sinh khó tìm quá vậy nè!”, anh tự nghĩ thầm đột nhiên bước chân lạ ấy bước thật nhanh, thật mạnh về phía anh, anh giật mình sượng người... Bỗng cả không gian nín bặt.

“Chắc chỉ là cánh cửa sổ nó kêu thôi”, anh nghĩ thế rồi cuối cùng cũng tìm được nhà vệ sinh. Đây là một gian phòng không rộng rãi cho lắm, hình như chỉ đủ cho một người. Căn phòng được lợp bằng những tấm gạch mang màu trắng lạ kì, một màu trắng tinh như bột, không hoa văn, không cách điệu, thêm vào đó còn là những vật dụng được tráng bằng men trắng trông khá mới. Chắc là căn nhà này chỉ mới bỏ hoang.

Ngôi nhà không có điện, nên anh để cửa nhà vệ sinh mở toang ra

như thế cho ánh trăng bên ngoài rọi vào trong khi rửa mặt. “Két... két...”, anh mở vòi nước hứng từng dòng nước mát tung vào mặt, liên tục như vậy để bớt khó chịu, chợt anh cuối nhìn vào bức tường dưới chân anh có một vết đen như phản chiếu của một cái gì đó, các tấm gạch kia cũng vậy rồi chợt nó vụt mất. Anh bàng hoàng, sửng sò, bình tĩnh khóa vòi nước lại. Ngược mặt lên định ra ngoài thì thấy trong chiếc gương đang trước anh là một người phụ nữ phủ bộ áo đen, rũ mái tóc dài che nửa khuôn mặt, chừa ra đôi mắt thâm và mang một sát khí khó tả nhìn chằm chằm vào anh. Chiếc bóng ấy trong gương ấy không lướt nhẹ, mà bước nhanh từng bước khô cứng, ghê rợn về phía anh, anh vội quay phắt lại đằng sau thì chỉ thấy hai đôi tay ai đấy khô khốc, sứt mẻ như người bị vắt cạn máu từ trong tường nhô ra như muốn bắt, muốn ôm chặt anh vậy và người phụ nữ trong gương cũng thế.

Bất ngờ, hoảng hốt, anh chạy thật nhanh ra ngoài, chạy vắt chân lên cỏ theo đường cũ để ra khỏi căn nhà này, trở về gian phòng khách ban đầu, anh phát hiện tiếng dương cầm. Bóng một người con gái nào thật đẹp mặc bộ áo phủ một màu đen huyền ảo từ trên xuống, cũng với một mái tóc dài đen óng ả nhưng những ngón tay cô lướt nhẹ trên phím đàn tạo ra một vẻ du dương thật dễ chịu, khác xa sự kinh tởm ban nãy. Khúc nhạc hoà tấu cô đàn cũng như bao bài nhạc quen thuộc khác, tạo cho anh một cảm giác gần gũi, dễ chịu và nồng ấm biết chừng nào, một cảm giác quá đối quen thuộc với anh. Có cái gì thật lạ lan toả từ cô gái này.

Anh chậm chậm một cách lịch sự bước từ từ tiến gần, nhưng lí trí đã

lôi kéo anh về thực tại rằng anh không thể nào ở nơi này lâu thêm được nữa. Anh vội bước từng bước nhanh tiến về phía cánh cửa thì nhịp đàn càng nhanh, càng vội vã, càng da diết như nứu kéo anh. Nhận ra điều đó, nhưng anh vẫn cứ làm ngơ mà bước thật mạnh, và đến lúc anh chạm vào tay nắm thì cô gái bỗng biến mất, cánh cửa dần hoá đá, dù cố cách nào cũng không thể đẩy nổi cánh cửa ấy để thoát ra ngoài.

Trời vẫn chưa sáng, sao thời gian lúc này với anh trôi qua chậm quá! Không biết làm gì hơn, anh nhìn khắp nơi quanh ngôi nhà hòng xem có cách nào thoát ra ngoài không. Trong đêm tối mịt, chỉ mập mờ ánh trăng soi đường như vậy, anh càng thấy thật lạnh và sợ hãi. Thử bước nhẹ lên căn gác gỗ, xem có lối nào có thể nhảy xuống được không, nhưng chỉ có một cánh cửa duy nhất, đứng bên ngoài, anh lại nghe tiếng khóc ai thút thít bên trong nghe sao thật thảm thương. Anh đẩy nhẹ cửa bước vào thì phát hiện đây là một căn phòng khá rộng, nhưng trống rỗng. Căn phòng toả một mùi hương nhẹ, êm dịu, lại rất quen thuộc, chính giữa căn cũng là cô gái ban nãy đang úp mặt xuống nấc từng nấc nghẹn ngào. Nghẹn ngào như chưa làm được một cái gì đó, như một tình yêu chưa thành hay một cuộc sống chưa trọn vẹn?

Một cách sờ sờ mà tò mò, anh tiến gần về phía cô ta, bỗng cô khẽ nói:

_ Tránh xa ra... Tránh xa ra...

Nhưng anh vẫn bước đến cô.

_ Tôi chết rồi... Tôi chết rồi... Đừng lại gần tôi... Tôi chết rồi... -

Giọng rên rỉ pha trong tiếng nấc thảm thiết ấy càng làm lòng không cho anh dừng bước được.

Anh đã đến gần được với cô và vô tình chạm lên mái tóc dài, mượt mà đen óng ả của cô. Chợt... ..

_ Anh ơi, chúng ta chơi vui quá! Mai mốt anh lại dắt em đến khu vườn này nữa nha!

_ Dĩ nhiên rồi, em muốn gì anh cũng chịu!

_ Không biết cái gì có thể chia cắt được chúng ta nhỉ?

_ Chỉ có cái chết mà thôi em ạ, song không phải vì thế mà tình yêu của chúng ta tan vỡ vào cõi vĩnh hằng đâu em!

*

_ Em à, anh phải có chuyến công tác đi thật xa rồi... Nhưng anh sẽ trở về sớm thôi!

_ Anh hứa chứ?! Mà anh cho em theo chung với được không?

_ Anh hứa rằng sẽ trở về mà! Nhưng chuyến đi này em không thể đi được, vì nó rất nguy hiểm, chỉ có đàn ông đi thôi em không thấy sao?

_ Vậy anh nhớ về sớm nhé!

_ Nhớ mà! Về rồi chúng ta sẽ lấy nhau!

*

Một khu vườn hoang vắng, có khô khốc trơ trọi, để nhô giữa một vùng đất chết. Có giống như khu vườn ngày ấy mà anh với cô ấy đã cùng vui chơi, đùa nghịch? Những ngày tháng ấy có thể lấy lại được cơ mà! “Nhưng em đâu rồi em ơi...?”

“Bíp bíp... Bíp bíp!”

“Anh ơi, chi em bị sốt ca thang nay, vua mat toi hom qua... anh ve

Bien Hoa gap!”

“Cạch cạch...”, chiếc máy điện thoại vội trượt từ tay chạm xuống đất hồi nào anh chẳng hay.

Cô gái thấy mình như bị chạm vào, liền vội bỏ chạy thật nhanh ra đằng trước, quay lại nhìn anh với cặp mắt trong suốt không tròng, vô hồn... rồi từ từ biến mất.

“Rầm!”, cánh cửa phòng đột nhiên mở mạnh ra đập vào tường, lại người phụ nữ ấy, lại là từng bước chân khô khốc, tiến về anh, chiếc áo đen của mẹ in xuống sàn nhà và lan nhanh đến gần chỗ anh. Đôi mắt sát khí ấy càng ngày càng mãnh liệt và ghê tởn hơn cả. Trong phòng không có gì để tự vệ, anh vội chạy một vòng ngoài để tiến về phía cánh cửa đang mở. Gần đến nơi, cánh cửa vội đóng sầm lại, hựt hẫng, cái bóng đen ấy giữ lấy chân anh, vật mạnh anh xuống, người phụ nữ ấy tiến lại gần, với cái mái tóc cứ phủ nửa khuôn mặt lạnh băng ấy, trên tay mẹ cầm một con dao.

“Xoẹt”...

_ Anh ơi, lỡ mai này em chết đi thì anh làm sao?

_ Nói bậy nào! Làm sao em chết được cơ chứ!

_ Nhưng mà lỡ có rồi sao?

_ ... Anh nguyện sẽ theo em đến tận thiên đường, nơi Thượng Đế đã sắp đặt chỉ để gọi tên chúng ta!

Khuôn mặt của người phụ nữ ấy, mập mờ hiện ra bóng dáng người con gái ban nãy, người con gái với tiếng đàn dương cầm quen thuộc, người con gái với mùi hương nồng đã theo anh suốt mấy năm qua.

Đúng, đấy chính là cô...

_ Em đàn piano hay quá!

_ Sơ sơ à anh ơi, em chỉ biết đàn có chừng này bài thôi mà!

_ Không được số lượng nhưng được chất lượng mà!

_ Hi hi!

Anh nâng nhẹ mái tóc bồng bềnh ấy lên và hít thật sâu. Hương nồng thoang thoảng ấy sẽ làm anh nhớ mãi. Cũng như vị ngọt ngào của bờ môi anh trao này...

Con dao đâm thẳng vào tim anh lúc này sao đổi nhẹ nhàng mà lâng lâng đến vậy. Anh nhìn thấy cô một cách chập chờn, vu vơ mà hạnh phúc. Cô dang rộng vòng tay đón anh lên thiên đường. Không ngần ngại, anh nhắm mắt thật chặt để hồn có thể được tự do, phiêu diêu với người...

Một cuộc tình tan vỡ, hai trái tim ngỡ sẽ hoà làm một mãi mãi bỗng nhiên bị chia cắt. Nhưng tình yêu của họ có phải như tấm gương tình một khi đã vỡ vụn hay chẳng? Liệu có tình yêu nào dễ tan vỡ được không? Có, chỉ khi hai tâm hồn không nhìn về một hướng. Cuộc sống cũng phải có hồi kết thúc thôi, mặc dầu vậy, cái kết thúc sớm mà hạnh phúc chẳng sẽ êm đềm hơn để mở ra một cuộc sống mới?

_ Này! Cậu kia! Dậy dậy! Cậu là ai mà không chịu xưng tên tuổi lại vào đây ngủ nhờ vậy? - Giọng một người phụ nữ vừa vang lên, vừa lấy tay lay lay anh.

_ Hơ... ơ.... – Anh chợt mở mắt tỉnh dậy.

Hiện lên trước mặt anh là một người phụ nữ đôn hậu, chắc cô là chủ ngôi nhà này. Giọt nắng chiếu xuyên qua cửa sổ, rọi thẳng vào mắt làm anh liền bật dậy. Tiếng chim kêu ríu rít ngoài vườn, hoà cùng tiếng cười nô đùa của lũ trẻ.

_ Xin cho hỏi ngôi nhà này là của chị phải không? – Anh hỏi.

_ Không! À... mà thực tế tôi đã từng ở đây, nhưng không lâu sau dọn chỗ khác rồi, cũng gần đây thôi. Hồi tối hôm qua tôi có về đây để dọn lại vài thứ thì nghe có tiếng người xin ngủ nhờ, dù sao tôi cũng không sử dụng ngôi nhà này nữa nên cho anh tạm ngủ ở đây đây thôi.

_ Mà sao chị không ở đây nữa? Nếu không thì sao lại không bán nó đi?

_ Anh đã ngủ ở đây cả đêm rồi mà không biết vì sao sao? – Người phụ nữ nhìn anh với một nụ cười bí ẩn.

Một dấu chấm hỏi luôn xuất hiện nơi anh về ngôi nhà này? Tại sao nó lại có liên quan đến cuộc tình, người yêu của anh? Anh đã nào đến nơi này bao giờ?

Anh mở cửa ra ngoài thì chiếc xe vẫn vẹn nguyên nằm đó, chẳng một vết xước nào, anh leo lên và phóng thẳng một mạch về Sài Gòn. Trong lòng còn vương vấn, nhớ nhung mà nhất là còn ám ảnh nhiều điều lắm!

_ Mẹ ơi! Thế còn linh hồn của người yêu anh chàng kia chúng ta để

làm gì hở mẹ?

_ Trả cô ấy về khu vườn mà thực tế ngày trước tình yêu còn nở rộ, để đón tiếp anh chàng ấy vào một chuyến đi sắp tới. Ngôi nhà này, và chúng ta đã làm hết nhiệm vụ rồi, đi nào.

Một chiếc lá khẽ rơi qua... chạm xuống gò đất tro tro, sỏi đá...

Minh Lam

14, 12, 08

Minh Lam

Đợi

_ Thôi chúng ta chia tay vậy... – Hấn nói với nhỏ.

_ Đừng mà, đây chỉ mới là lần thứ... – Nhỏ khóc lóc.

_ Lần thứ ba rồi! Thôi, đừng nói nữa, tớ không phải không thấy đâu, tớ chỉ vờ suốt từ ngày hôm ấy đến giờ, tớ vẫn mong cậu sáng suốt, tỉnh táo, vậy mà, lúc này...

_ Cậu... – Nhỏ không nói được nên lời.

_ Tạm biệt! Đừng bao giờ gặp tớ nữa, chúc cậu luôn vui vẻ bên tên đó! – Nói rồi hấn ngoảnh mặt đi.

_ Tớ sẽ đợi... – Nhỏ nói.

Hắn vẫn bước đi không ngoảnh lại. Cơn gió mùa thu thổi mạnh trong trái tim tan vỡ của hai con người, đã từng rất hạnh phúc, đã từng rất lãng mạn, có thể gọi họ là một cặp trời sinh mà ai cũng biết. Nhưng đã có một người lừa dối trong tình yêu...

Hắn đi rồi, nhỏ khuyu chân xuống, khóc một cách đau khổ. Vô tình, lướt nhẹ, hắn bước. Dưới cơn mưa chiều. Đến một ngã tư nọ, một chiếc xe hơi chạy ngang, có cậu thanh niên trong đấy, nhìn hắn, hắn nhìn lại, hai con mắt, dường như cùng một tâm trạng, thoáng chốc, rồi biến mất...

Lớp 11A6.

_ Ê mày, thằng Josh bỏ con Jen rồi mày ơi! – Một đứa con trai nói.

_ Hả, cái gì, đừng có xạo, hai tụi nó đang rất hạnh phúc cơ mà! – Đứa kia trả lời.

_ Thiệt một trăm phần trăm, mày không thấy thằng Josh nó ngồi buồn suốt cả buổi sao?

_ Chắc là do con điểm Toán hôm qua đấy mà!

_ Chín điểm mà buồn gì mày, khủng quá!

_ Ê hai tụi bây, Josh bỏ Jen rồi mày ơi! – Một đứa khác vội vã vừa chạy tới vừa nói.

_ Lại thêm một đứa phao tin đồn nhảm nữa, tụi bây tin tao méc Jen đập tụi bây một trận không? – Đứa kia nói.

_ Lại không tin nữa, con Jen nó ngồi khóc suốt mướt trong nhà vệ sinh nữ kia!

_ Ủa, mày là nam mà?

_ Trời ơi! Tụi con gái nó kháo nhau đồn ầm lên kia!

Thế là trong vòng không đầy hai giờ, chuyện cặp đôi “Josh và Jen” bị tan vỡ đã được lan rộng ra phạm vi toàn trường, mọi người đều sửng sốt. Trong khi đó, hấn vẫn ngồi trong góc bàn dãy cuối cặm cuội lấy vở ra làm những bài tập còn sót ngày hôm qua, không nói gì. Và “Reng...”, tiết học bắt đầu. Đó là ngày thứ sáu, ngày học cuối của một tuần, đúng 365 ngày từ khi hấn và nhỏ quen nhau...

Thứ bảy, chủ nhật trong âm thầm trôi qua...

Lớp 11A6.

_ Con Jen chuyển trường rồi tụi bây ơi! – Giọng một đứa vang lên.

_ Nghe nói để cố quên hình bóng của thằng Josh. – Một giọng khác đáp.

_ Mà có ai biết tại sao hai đứa đó bỏ nhau trong vậy?

_ ...– Một màn yên tĩnh bao trùm.

_ Ê tụi bây, tao nghe nói có một thằng khác vừa mới chuyển trường qua đây học nè! Ngay lớp kế bên đó! – Một đứa con khá nói.

_ Ủ ha! Đúng rồi! Nghe mấy đứa con gái khác nói nó đẹp trai lắm, lại học giỏi nữa. Hình như gần giống với thằng Josh nhà ta đó!

Hấn ngẩng đầu lên.

_ Chúng ta sẽ có một cuộc cạnh tranh khá gay cấn đây!

... Chuyện cậu học trò mới chuyển trường đến gây khá nhiều chuyện để bàn luận. Và dường như chuyện của hấn và nhỏ đã đi vào quá khứ. Thế cũng tốt thôi, thế là cuộc sống của hấn lật sang trang mới.

“Reng...”.

_ Thôi vào học kìa tụi mày!

_ Ủ!

Buổi học bắt đầu.

“Tích tắc, tích tắc...”, tiếng kim đồng hồ chậm rãi quay, từ từ, chậm chậm. Và “Reng...”, tiếng chuông báo hiệu kết thúc một ngày học. Đám học sinh trong trường chạy ồ ra như ong vỡ tổ, duy chỉ có hấn chậm rãi bước từng bước buồn chán ra ngoài cổng trường.

Hai ánh mắt nhìn nhau, “Người này...”, hai người cùng một suy nghĩ.

Hấn bước lại gần cậu học sinh ấy, ngỏ lời:

_ Chào, hình như là cậu...

_ Vâng, tớ là học sinh mới chuyển trường đến đây. – Cậu đáp.

_ Ô! Nhưng hình như...

_ Hình như chúng ta đã có lần gặp nhau đúng không nhỉ?

_ Ừ, đúng rồi, lúc nào ấy nhỉ?

_ Trời mưa... Xe hơi... Ánh mắt... Thoáng chốc...

_ A, tôi nhớ rồi, lúc đó...

_ Tớ thấy cậu lúc đó có vẻ buồn.

_ Vâng, lúc đó tôi buồn thật, và cũng là lí do tôi đứng đây, vào buổi chiều này. Tôi vẫn chưa muốn về sớm.

_ Tớ biết rồi, có phải là Jen...?

_ ... – Hấn không nói. – Mà cậu tên gì? – Hấn đánh trống lảng.

_ Joshep, Joshep William.

_ Tên nghe có vẻ đẹp đấy! Còn tôi tên Josh, Josh Baker.

_ Tên cậu cũng vậy, nghe có vẻ giống tên tớ quá nhỉ? Mà thôi, tớ về đây, xe của tớ tới rồi, hẹn gặp cậu ngày mai nhé!

_ Ừm, tạm biệt!

Cậu vui vẻ bước vào xe, nhìn hấn, hấn cũng nhìn lại, mỉm cười. Hấn nhìn theo bóng chiếc xe đến khi nó rẽ sang ngõ khác, lòng tự nhiên

cảm thấy vui vui, có lẽ hấn đang nghĩ: “Mất cái này thì được cái kia”. Xong, hấn xách cặp đi về, tuy trong lòng vẫn còn chút gì đó man mác buồn.

Ngày hôm sau, “Reng...”, tiếng chuông ra về lại đổ. Ngay trước cổng trường, hấn đã về từ lúc nào, có vẻ cậu đang đợi...

Thứ tư, thứ năm, thứ sáu trôi qua, buổi chiều nào cũng chẳng thấy bóng hấn đâu, cậu tự nghĩ thầm: “Josh đâu rồi nhỉ?”.

Thứ hai lại đến, tiếng chuông trường vang lên và mọi học sinh đều đổ ra khỏi trường. Trước cổng, hấn đứng đó, thấy vậy, cậu chạy tới hỏi:

_ Cậu lạ thật đấy, cậu chỉ đứng đây vào thứ hai thôi sao?

_ Ừm!

_ Lạnh lùng thật, làm người ta đợi mãi...

_ Cậu đợi tôi? – Hấn ngạc nhiên tự chỉ vào mình.

_ Ừm... Thì đợi để nói chuyện, giờ là giờ cao điểm, lại chạy xe hơi, nên đến lâu lắm!

_ Máy bữa trước do hôm sau có bài nhiều nên tôi phải về sớm. Còn ngày mai thì rảnh rồi, thứ ba lớp tôi học ít lắm, cho nên tôi đứng đợi ở đây...

_ Cậu đợi...?

_ Ừm, đợi đàn chim sẽ bay về tổ, đợi ánh hoàng hôn từ từ tắt dần, đợi ánh đèn đường lóe sáng, tôi đợi đủ thứ, nhưng chẳng có thứ tôi muốn nào chịu đến với tôi...

_ Trông cậu lãng mạn mà khó hiểu thật đấy!

_ Ừ, chỉ một chút khó hiểu thôi.

_ Hi hi, xem cậu kia, đừng nói với tớ là cậu vẫn còn buồn vụ trước

nữa đó!

_ Có buồn đâu nào! – Hấn mỉm cười với cậu.

_ Thôi tớ về nhé! – Cậu mỉm cười rồi chào hấn.

_ Tạm biệt!

Cũng như lần trước, hấn đứng nhìn bóng cậu thật lâu rồi mới về, thế là hết một ngày dài.

Hôm sau và những hôm sau nữa, cậu lại đứng đó, đợi...

Thứ hai một tuần nữa lại đến, vừa dứt tiếng chuông trường, bước ra ngoài cổng, cậu đã liền thấy hấn.

_ Chào, hôm nay cậu lại đợi gì nữa à? – Hấn bắt chuyện.

_ Ừm...

_ Lại đợi bày chim, ánh hoàng hôn, ánh đèn,...?

_ Ừm...

_ Sao cậu không nghĩ đến sẽ đợi một tình cảm khác lại đến với cậu, như thế sẽ không vui hơn sau?

_ Vui hơn chỗ nào?

_ Cậu sẽ có thêm một người nữa để chia sẻ.

_ Có lý, nhưng chẳng biết chừng nào nó đến nữa...

_ Có lẽ nó đang đến rất gần cậu rồi đấy.

Hấn nhìn cậu, khoác tay lên vai cậu, nói thầm bên tai cậu:

_ Hy vọng nó sẽ bền vững...

Rồi chiếc xe hơi quen thuộc lại đến, cậu chào tạm biệt rồi về, hấn đáp rồi đứng nhìn cậu. Hết một ngày.

Thứ ba, thứ tư, thứ năm lại trôi qua, nhưng đến ngày thứ sáu...

_ Ủa, sao cậu lại đứng đây, tiếng chuông ra về đã dứt lâu rồi mà? –

Cậu chợt thấy hấn thì đã nhanh nhẩu tiếp chuyện.

_ Ngày mai tôi nghỉ học thêm, nên hôm nay tôi chẳng cần về nhà

sớm để học bài. – Hấn đáp.

_ Thế cậu cũng định đứng đây đợi như mấy lần trước à?

_ Ừm...

_ Đợi bầy chim, ánh hoàng hôn, đèn đường,...?

_ Không...

_ Lạ thật đấy, thế cậu đợi gì thế?

_ Tôi đợi cậu.

_ Cậu đợi tớ? Để làm gì?

_ Để về chung với cậu, vì tôi biết nhà cậu cùng đường với nhà tôi, và hôm nay cậu sẽ đi bộ một mình về nhà.

_ Sao cậu biết được? – Cậu ngạc nhiên hỏi.

_ Tớ để ý thấy.

Hấn nhìn cậu nhoẽn miệng cười rồi kéo tay cậu chạy thật nhanh trên con đường về. Hai người khoác vai nhau, vừa bước đi, vừa nói chuyện.

Sự chờ đợi của giờ đây cũng đã được đền đáp.

Một tình cảm mới đã đến với hấn.

Tình bạn...

Minh Lam

Lão ngư dân và Biển cả

Trong màn đêm u tối, lạnh lẽo dọc bờ biển không một bóng người, xuất hiện hình dáng của một thân hình khá lực lưỡng với chòm râu dài với dáng đi có vẻ mệt mỏi, buồn chán của kẻ nghiện rượu. Lão ngư dân với độ tuổi chừng bốn mươi đến năm nay này đã về hưu quân sự lâu rồi, giờ đến những người con của lão. Bước hết nổi, lão ngồi bệt xuống mặt cát phẳng, êm dịu. Nhìn ra biển, một màu đen sâu thẳm, lác đác vài ánh đèn của một số chiếc thuyền ra khơi vào ban đêm. Gió bây giờ thổi mạnh lắm, đã mạnh còn mang theo hơi lạnh của khoảng thời gian giáp đông. Trên tay, lão ngư dân cầm một chai rượu gần cạn. Lâu lâu, cứ thế mà lão nốc từng ngụm rượu nên cả người lão nóng ran, khác xa với không gian giá lạnh bên ngoài. Và trong lòng lão cũng vậy, nó sùng sục một ngọn lửa đang cháy bỏng trong trái tim, một nỗi nhớ, một nỗi lưu luyến về những ai đó... Ngày xưa, lão có một người vợ rất xinh đẹp, lúc đầu, cả hai đều làm nghề ngư dân, sau chính quyền kêu gọi nên đã vào quân đội tham gia kháng chiến. Vợ lão thì làm ở đơn vị quân y, còn lão thì làm nhiệm vụ ở tiền tuyến. Sau một thời gian, gia đình lão ngư dân được nghỉ phép về nhà, và thật bất ngờ thay, người vợ sinh cho lão đến hai người con sinh đôi. Thế là gia đình lão được nghỉ ở nhà để chăm sóc, nuôi dạy chúng. Sau đó, vợ lão còn sinh cho lão thêm bốn đứa con, tổng cộng cả thảy là sáu đứa, sáu đứa đều là con trai. Thời gian cứ thế thấm thoát trôi đi, cả sáu người con trai đều đã lớn và đi nghĩa vụ quân sự. Hai vợ chồng thì đã đứng tuổi nên chẳng còn được tham gia quân đội nữa. Trong lúc chia tay với những đứa con, người vợ đã khóc đến đỏ cả hai con mắt trông thật tội nghiệp, lão thì chỉ biết buồn buồn, không nói gì. Và rồi sau đó, hai vợ chồng già lại tiếp tục làm

nghề ngư dân, kiếm sống qua ngày. Cuộc sống tuy cực khổ nhưng hạnh phúc ấy cứ tiếp diễn đến một ngày có thư gửi từ chiến trường về báo rằng tất cả sáu người con của lão đều đã hi sinh. Vừa nghe được cái tin sét đánh ấy, vợ lão đã bị ngất nhưng lão đâu biết rằng cơn ngất ấy là do bị tăng huyết áp đột ngột và đã cướp đi sinh mạng của bà từ đấy. Thế là mất hết, lão chẳng còn biết trời đất là gì nữa. Hàng xóm láng giềng đều nhìn lão với một ánh mắt thông cảm, thương xót. Có nhiều người đã qua nhà lão để an ủi nhưng lão đều phui tay đuổi về. Biết lão chẳng có họ hàng xa, nhiều gia đình ngư dân gần đấy đã gom góp được một số tiền tặng lão. Lão nhận và để đấy, chẳng ai biết lão sẽ làm gì.

Ngày qua ngày, tháng qua tháng, năm qua năm, râu lão giờ đã dài xuống vì không được cạo trong nhiều năm, tóc lão cũng dài và bạc trắng, khuôn mặt thì nhăn nhúm lại, một phần vì đau khổ, buồn bã, một phần vì tuổi tác, lão chỉ còn giữ lại cái vẻ lực lưỡng năm nào mà thôi. Bây giờ, không vợ, không con, không họ hàng, lão chỉ còn biết sống một mình kiếm sống qua ngày. Buổi sáng, lão đi lên “tảng đá lớn” – khu vực vừa cao, vừa dốc, vừa nguy hiểm nên không ai tới – vác thêm chiếc cần câu dài thật dài, một xô nước biển và một mớ mồi câu để câu cá vì lão giờ không còn đủ sức để ra khơi nữa. Lão cứ thế ngồi câu cá từ sáng đến tối. Về nhà, lão đem tất cả số cá câu được đi ướp muối để dành cho sáng hôm sau luộc hoặc nướng để làm thức ăn cho cả ngày hôm sau. Thoạt đầu nghe thì thấy cuộc sống an nhàn thiệt, chẳng phải suy nghĩ, chẳng phải lo âu gì hết, cứ thế mà tiếp tục sống. Nhưng thật ra, sống như thế lợi thì ít mà hại thì nhiều. Số cá mà lão câu được đâu phải do lão sắp đặt trước mà là do ông trời sắp đặt cho lão ấy chứ. Vì thế có hôm câu được nhiều cá

thì đem số cá dư ra ngoài chợ bán mua gạo. Nếu ít thì ăn ít, thậm chí có ngày lão chẳng câu được con nào nên cả ngày hôm sau lão phải nhịn đói. Quả thật vất vả!

Ngoài cả buổi đi câu cá như thế, hàng đêm, lão còn giành hàng giờ của mình để tâm sự với biển. “Sống gần biển quả thật hạnh phúc biết bao!”, lão quan niệm như thế vì trên bãi biển vắng người, lão có thể nói, có thể hét thật lớn, có thể tâm sự với biển những suy nghĩ của mình mà không sợ ai nghe thấy cả. Gió thổi mạnh mà mềm mại như muốn xoa dịu nỗi đau của lão, lão cảm nhận được như thế. Tiếng sóng biển rì rào như một bản nhạc hòa tấu du dương bất tận đưa lão đến những giấc mơ hay những quá khứ tươi đẹp, có khi đến những thiên đường mà lão từng mơ đến. Biển thật tốt biết bao, làm bạn với biển là cả một niềm vinh dự lớn đối với lão. Có đôi lúc biển nổi sóng to giữa đêm kèm theo gió rất mạnh và mưa lớn, lão tưởng chừng như mình hoặc ai đó đã làm gì đấy làm biển tức giận, khi ấy lão sợ hãi, chỉ biết nhốt mình trong nhà. Nhưng sau cơn mưa, sóng lặng, biển êm, và cũng vào buổi tối, lão lại ngồi đấy, trên bãi cát mịn và cùng tâm sự với biển. Nhưng lão không bao giờ đi gặp biển một mình cả, lão còn mang theo chai rượu, những chai rượu mà lão sử dụng từ ngày này qua ngày khác, hết chai này lại mua chai khác, lão sử dụng tiền quyên góp của người dân để làm việc đấy. Có rượu vào, một cảm giác tê dại, đê mê, sáng khoái, cả người lão nóng lên thật mê hồn. Rượu như một chất xúc tác để lão có một tâm trạng sáng khoái hơn để trò chuyện với biển. Đôi khi, nhờ rượu mà lão còn thấy được hình bóng của vợ và các con mình xuất hiện trên biển, đang vẫy chào và mỉm cười với lão. Khi ấy, lão thật sự hạnh phúc. Nhưng gió đã thổi và kéo lão ra trạng thái nửa thực nửa mê ấy. Cuộc

đòi câu cá và tình bạn giữa lão với biển vẫn còn tiếp tục còn mãi. Nhưng cũng vì hành động khác thường ấy của lão đã thu hút hàng chục câu chuyện ma khác nhau xung quanh ngôi nhà và khu vực lão đang ở. Vì ban đêm, mỗi lần người dân trong vùng đi ngang qua khu vực lão ở, họ đều thấy nhà lão sáng nên tưởng lão đang ở bên trong nhưng lại còn thấy một bóng đen cứ mập mờ mập mờ ngay bờ biển sau nhà, từ đó mọi người cứ tưởng đó là ma, và cũng đồng nghĩa với việc lão bị nghi ngờ là bị ma ám. Mọi người đều xa lánh lão, chẳng ai muốn đến gần lão và nhất là nơi ở của lão vì cũng sợ bị ma nhà lão ám.

Lúc đầu, khi biết được mọi người nghĩ thế về mình, lão tự cười một mình mà ra nước mắt, sau đó lại xuất hiện một nỗi buồn man mác. Nhưng đã là bạn của biển một thời gian dài thì mãi mãi vẫn là bạn, không thể tách rời được. Và đêm nay cũng vậy. Sau khi ngồi bệt xuống cát, tu từng ngụm rượu vào cổ họng, lão ngâm vài câu thơ rồi cũng lại tâm tình cùng biển. Nhưng mọi ngày, sau khi tâm sự xong, lão thường về nhà ngủ, hôm nay lại khác. Bởi vì gió biển mát lạnh một cách lạ kì kèm theo bản nhạc du dương khác thường của sóng, lão không thể nào về nhà mà nằm ngủ tại bờ biển. Sáng hôm sau, người dân làng chài tụ tập đông đúc bên chỗ lão nằm và bàn tán xì xầm. “Trời ơi, vậy là tối hôm qua cái hồn ma đó đã dẫn ông tới đây rồi đó hả, ghê quá!”, “Đã bảo rồi mà, thế nào cũng có ngày này, linh hồn mỗi lúc một rùng rợn!”, “Chắc đây là hồn của mẹ con lão dẫn lão ra đây nhảy múa rồi ngủ quên luôn ở đây chứ gì!”,... Bỗng nhiên, lão mở mắt ra. “Ồi ời! Kẻ bị ma ám tỉnh giấc rồi kìa, chạy thôi!”, “Á! Chạy mau bà con”, mọi người tá hỏa chạy tóa ra khắp nơi, lão ngồi dậy, chẳng biết gì hết. Tin đồn lan rộng mỗi lúc một nhanh, càng lan càng

mãnh liệt vì còn được thêu dệt nên nhiều tình tiết rùng rợn khác làm người người ai nấy đều khiếp sợ. Đến tai của trưởng làng, sự việc này được thêm khắc đến nỗi giống như có khoa học chứng minh là đúng vậy. Vốn là một người không ưa chuyện ma quỷ mà lại rất thương dân, một phần vì câu chuyện này được thêu khắc, cải biên lại quá thực tế nên trưởng làng đã quyết định đuổi lão ngư dân ra khỏi làng và cho lão một miếng đất ở một nơi ở mới xa thật xa. Đến ngày ông trưởng làng cùng mọi người đến nhà lão để đuổi lão đi thì chỉ thấy một căn nhà nhỏ trống hoắc, chỉ còn những vật dụng linh tinh mà không thấy lão đâu cả. Mọi người hùa nhau chạy xuống bờ biển tìm kiếm nhưng cũng chẳng thấy đâu. Lão đã biến mất thật rồi. Đến bây giờ, trưởng làng cùng người dân mới thật sự sợ hãi và vội vã đốt căn nhà của lão ngư dân, ngôi nhà đã từng được cho rằng bị ma ám. Cũng từ ngày hôm đó, mọi người không thấy bóng ma lờn vờn ở bờ trên bờ biển vào mỗi tối nữa. Nhưng chuyện lão biến mất vẫn còn là một bí ẩn không thể giải thích và nó đã trở thành một câu chuyện ma nổi tiếng của làng chài ven biển này.

Đến năm 1975, khi đất nước được giải phóng, tôi cùng các chiến sĩ về lại quê hương, làng chài quen thuộc ngày nào và lại được nghe kể chuyện về ông lão ngư dân ấy. Nghe kể xong, tôi bán tín bán nghi, không biết thật giả ra sao nhưng tôi tin rằng chuyện lão biến mất là có thật chứ còn lão bị ma ám là chuyện hoang đường, vô khoa học, có lẽ do hiểu lầm. Cho đến một ngày nọ, tôi nghe tin rằng có người phát hiện xác của lão ngư dân năm xưa trên một ngọn đồi nhỏ các làng chừng vài cây số. Tôi thầm mừng cho lão vì có lẽ oan khuất của lão đã được giải thì phát hiện bên cạnh lão có một bức di chúc viết rằng: “Gia đình tôi có hai anh em sinh đôi, tôi có một người vợ và sáu

đứa con sinh sống ở đây đã lâu lắm rồi, còn đứa em của tôi cùng vợ nó đã bị chết ở chiến trường Việt Bắc đã lâu lắm rồi. Hiện giờ tôi có một gia tài lớn mà không có ai để trao lại nên xin giao hết cho trại trẻ mồ côi địa phương. Nơi cất giấu nó ở...”. Tôi đọc xong di chúc cùng ông trưởng làng, cả hai cùng đứng lặng người, nhìn nhau, mồ hôi toát ra. Và bí ẩn về lão ngư dân vẫn chưa kết thúc...

Minh Lam

30, 01, 08

Minh Lam

Nhận ra

Lang thang lê bước trên con đường ẩm ướt bởi cơn mưa đầu mùa, lòng chợt buồn man mác. Phải chăng vì hôm nay trời không quang đãng giống những ngày trước hay tại gió mạnh quá cuốn những chiếc lá rơi trải đầy khắp lối đi giống như một ai đó đã mất đi một cuộc tình.

Tôi lặng ngồi trên băng ghế đá ở góc công viên. Tiếng đàn piano từ đâu du dương phát ra như đang cố xoa dịu nỗi buồn thâm lặng.

Thành phố đã lên đèn, tôi vẫn chưa chịu về nhà.

“Thôi thì con người chẳng phải sống chỉ vì một chữ tình”, tự nhủ với lòng, tôi cố gượng dậy. Ráng ngược đầu nhìn về phía trước, tôi bước đi một cách miễn cưỡng. Về đến nhà, chẳng ăn chẳng uống gì,

cứ thế tôi nhảy lên giường, cố nhắm mắt ngủ, mong sao ngày mai có thật nhiều những điều mới tốt đẹp hơn...

_ Bây giờ là thời buổi gì rồi mà còn lụy vì tình như thế hả? Thật đáng xấu hổ! – Một giọng nói từ đâu đó vang lên.

Đang chìm vào giấc ngủ, chợt bị quấy rối, tôi nhắm chặt mắt lại, nhăn mặt, cáu:

_ Thế thì đã sao nào! Con người phải có cảm xúc chứ!

_ Nhưng như thế đâu có đáng chỉ vì một mối tình đầu!

_ Mi không biết đâu! Im đi!

Bất thành linh, tôi mở mắt bật người dậy, thấy xung quanh mình vẫn chỉ là căn phòng ngủ quen thuộc, không gian tĩnh lặng. “Thì ra là mơ”, tôi yên tâm nhắm mắt ngủ tiếp.

_ Mới bảy giờ tối mà ngủ gì! Dậy đi, làm những gì mà cậu muốn làm! Đừng có nằm lì một chỗ như thế! Nam nhi gì mà cứ như nữ nhi vậy!

– Giọng nói ấy lại tiếp tục vang lên.

_ Lại là mi à! Ta không muốn nghe nữa, biến đi! – Tôi gàu lên.

_ Rồi cậu sẽ thấy.

Tôi lại bật người dậy, lại chẳng thấy gì, tôi lại nhắm mắt ngủ tiếp và lúc này chẳng còn có tiếng nói nào cả. Nhưng bây giờ, cái đầu tôi hình như chẳng còn muốn cho tôi ngủ nữa, nó muốn tôi thức. Thế thích thì chiều! Tôi chẳng thèm mà đi lại bàn học, nhìn ra ngoài cửa sổ trước mặt. “Ở nhà cao thật sướng, gió thổi lồng lộng thế này tuyệt thật!”, tôi nói thầm. Rồi buồn tay, tôi kéo tờ giấy đang kẹp trong quyển tập với cây bút bi ra ngồi viết vài dòng thơ cho đỡ chán.

*“Ngoài trời mưa phùn, gió lồng lộng thổi,
Thổi nổi buồn theo mây bông bênh trôi.”*

“Ừ! Đúng thật, gió thôi thế này thật dễ chịu”, tôi tự nói.

*“Hạt mưa nhỏ, nhẹ chạm vào hai má,
Như hôn thầm, rửa bụi tình đi xa.”*

“Tình chẳng là thứ để quyết định gì cả, chỉ là hạt bụi mà thôi!”, tôi nghĩ với lòng.

*“Giờ nhớ lại, lòng chợt buồn lênh láng,
Nhớ ngày ấy, tay trong tay với N.....”*

Chợt định viết mấy chữ cái cuối cùng thì gió đã đưa hồn tôi đi đâu xa lắm rồi...

Sáng hôm sau tỉnh dậy, thấy bài thơ dang dở, tôi không buồn làm tiếp mà gấp lại kẹp lại vào tập.

Hôm đó là chủ nhật, thức giấc, tôi chẳng màng làm việc gì cả. Nghĩ đi nghĩ lại những câu nói bí ẩn của một âm thanh lạ phát ra từ đâu đó, tôi cảm thấy chí lí. Đành quyết định tạo cho mình một cuộc sống mới. Từ ngày đó, tôi không còn nghĩ gì về cái gì gọi là tình cảm nữa, tôi quên hẳn chuyện xưa, mặc dù nó mới xảy ra vài hôm trước. Vết thương lòng giống như chưa từng xảy ra bao giờ. Tôi chăm chú vào việc học hơn, không đi chơi, la cà, bạn bè, tụ tập để tránh những tình cảm mới xuất hiện gây mất trật tự cuộc sống đã sắp đặt của tôi. Cuối cùng, thành quả đạt được sau sự nỗ lực đó là kết quả học tập và những thành tích lớn mà tôi đạt được. Và khi đó, tôi cũng đã nghiệm ra rằng đây chính là lương tâm đã mách bảo tôi, và tôi đã đi đúng hướng, nhưng cái giá phải trả thật quá đắt...

Cũng là một buổi tối, đang ngồi học bài trên cái bàn quen thuộc. Mưa phùn lại rơi, mưa rơi lần này chẳng biết đến để cuốn trôi hay mang tới cho tôi những gì mà sao giờ đây tôi chẳng còn biết làm thơ là gì cả...

Nhưng một đêm lặng, mưa phùn lại đến,

Mưa nhẹ rơi thưa cỗi lòng giá băng.

Trong ta giờ đây, chỉ một màu trắng,

Như thuở kỉ hà, không tuổi, không tên.

Cuộc sống đầy lạnh lẽo của tôi trôi qua, chẳng để lại trong tôi gì một kỉ niệm gì đẹp để cả. Vì tất cả đã xóa sạch trong kí ức rồi. Bây giờ, tôi chẳng khác gì một con rô-bốt bọc xác người.

Và rồi đến một ngày nào đó trong cuộc đời, tôi lại đi trên công viên mà trước đây tôi đã từng đi qua sau mỗi tình đầu. Khi đó, mùi đất ẩm bởi cơn mưa đầu mùa, lá vàng rụng trải đầy lối đi có thể mang lại cho tôi một cảm giác thật sự là con người tôi?

Ngoài trời mưa phùn, gió lồng lộng thổi,

Thổi nỗi buồn theo mây bồng bềnh trôi

Hạt mưa nhỏ, nhẹ chạm vào hai má,

Như hôn thầm, rửa bụi tình đi xa.

Giờ nhớ lại, lòng chợt buồn lênh láng,

Nhớ ngày ấy, tay trong tay với Nàng...

Nhưng một đêm lặng, mưa phùn lại đến,

Mưa nhẹ rơi thưa cỗi lòng giá băng.

Trong ta giờ đây, chỉ một màu trắng,

Như thuở kỉ hà, không tuổi, không tên.

Tự hỏi chính mình, lương tâm là thế?

Sao tôi lại kéo tôi vào u mê?

Minh Lam

Nhật ký của tôi

Thứ Ba, ngày 29 tháng 1 năm 2008

Nhật ký ơi,

Hình như đã lâu lắm rồi tao chưa nói chuyện với mày đúng không nhật ký nhỉ? Ôi...! Mày cũng biết rồi đó, thi học kỳ mà, bận lắm, thì thôi mày đừng buồn nhé, thông cảm cho tao lần này thôi!

Hồi nãy, tao lấy mày ra khỏi từ trên cái kệ tủ đựng tập sách, đã có một lớp bụi mỏng bám trên bìa của mày rồi. Tao hư quá, không chịu chăm sóc mày gì hết, cho tao xin lỗi nhé!

Bỗng tự nhiên hôm nay, có cái cảm xúc gì kỳ lạ lắm xuất hiện trong lòng tao, tao không thể nói ra được, mà có nói ra cũng chẳng ai hiểu được, thì thôi tao đành nói cho mày nghe vậy.

Chẳng biết bắt đầu từ đâu đây, ờ thôi thì để tao bắt đầu từ cái chuyến đi Cần Giờ hôm nay nhé!

Ờ... Hôm nay là một ngày khá đẹp trời (y chang bao ngày bình thường khác), có điều nắng hơi bị gắt, trường Minh Đức của tao tổ chức cho tao và mấy đứa bạn đi tham quan Đảo Khỉ và biển Cần Giờ. Thật ra chuyến đi cũng không đến nổi tẻ đâu, nhưng đi xong tao cũng chẳng cảm thấy vui gì mấy.

Đi cũng mệt thật, quây cũng quây thật, vui cũng vui thật, cái máy MP3 sạc đầy pin mà cũng bị tụt xuống hai nấc là biết rồi đấy.

Mà chẳng hiểu tại sao tao lại khó nghĩ, khó chịu vậy nè, chẳng lẽ vì một ai đó? Tao nghĩ thế đấy, nhưng cũng lại nghĩ không phải tại một ai đó. Nói thế thôi chứ cũng phải có nguyên nhân tao mới buồn đúng không nhỉ? Chắc buồn vì mày cũng buồn, tao đã để mày bị đóng bụi mà, không buồn sao được đúng không?

Ôi mày biết không? Thơ tao viết được nhiều người đọc lắm đấy, đọc xong ai cũng gật gù, có thể họ hiểu thơ nhưng chẳng chắc gì họ hiểu được tao đâu mày nhỉ? Chỉ có mày mới hiểu được tao thôi đúng không nhật ký?

Mà nhắc đến thơ mới nhớ, hình như tao làm tao để ở đâu đó rồi chưa cho mày đọc, đúng không ta? À, chắc là vậy! Sorry nhé! Nhưng mày nghe tao nói cũng hình dung ra được rồi, mày là bạn thân của tao mà!

Ôi sao này giờ tao cứ hay nhớ đến cái buổi đi Cần Giờ thế nhỉ? Tao nhớ nhỏ bạn của tao đi chung với bạn trai trông thật hạnh phúc biết bao. Mẹ tao nói tuổi bây giờ thích thì thích cho vui vậy thôi chứ đừng làm lớn lên quá, không tốt lắm đâu. Không biết mày có đồng ý không nhỉ? Mẹ tao còn nói tuổi này cảm xúc lộn xộn lắm, không biết yêu đương là gì đâu! Cái này thì tao đồng ý nè mày! Bởi vì tao cũng thấy vậy nữa. Tao cứ suy nghĩ, suy nghĩ và suy nghĩ... Về một ai đó trong lòng tao luôn suy nghĩ... Cứ nghĩ đến một ai đó thì tao lại tức, và cứ nghĩ đến một ai đó lòng tao lại xao xuyến, bồi hồi... Ôi, một cảm xúc thật khó tả...

Nói thì nói thế thôi chứ tao cũng chẳng biết tao có thích ai chưa nữa. Hình như là rồi, tình cảm một chiều ấy mà, bình thường thôi đúng

không nhật ký? À mà không được, tuổi này không nên làm lớn chuyện yêu đương lên quá, mệt lắm! Mà tao đâu có yêu, tao chỉ thích thôi mà, thích là tội à? Không, tao thấy nó bình thường lắm, bình thường đến nỗi làm cho tao nhức đầu, mất ngủ và ... suýt “khóc” (cho phép tao bỏ chữ “khóc” vào dấu ngoặc kép nhé).

Thích là sao ta, là mình luôn hạnh phúc khi ở bên người ấy, khi người ấy vui, đồng cảm với người ấy khi ấy buồn, hay là một thứ gì khác? Nhắc đến cảm xúc của con người, tao chợt cảm thấy thật khó hiểu, nó lúc này, lúc khác. “Sông có khúc, người có lúc”, câu này quả đúng. Cảm xúc không thể điều khiển, nếu điều khiển được thì đã không có những từ: “ray rứt”, “đau khổ”, “khó chịu”,...

Hình như tao đi hơi xa rồi thì phải. Có lẽ là vậy. Mà tao còn thấy nhiều người thích nhau nhưng kì lắm nha! Họ thích mà gọi nhau là “nó”, mặc dù cả hai đều có khoảng cách về tuổi tác. Cũng có người thích một người mà cứ khen người kia đẹp trai hay dễ thương nhất trường, nhất lớp, nhất (tùm lum), mặc dù anh chàng hay cô nàng ấy chẳng là nhất của cái gì cả. Mà cũng ngộ lắm, cũng có người thích thường nhớ nhau (mà như con nít nhớ mẹ chẳng bằng), hoặc cũng có người chẳng hề nhắc đến nhau lúc ko gặp mặt mặc dù vẫn vỗ ngực nói mình thích thằng (nhỏ) đó.

Còn về phần tao, tao chẳng biết nói gì hết. Có lẽ là cũng thuộc trong các loại người trên, cũng có thể là khác, tao chẳng hiểu, cũng chẳng cần quan tâm. Chỉ biết rằng mình đã thích, đang thích và sẽ thích (nhưng có lẽ chẳng bao giờ được thích). Thích mà chẳng muốn nói ra cho người ta biết (vì cái cảm giác của mình mà người ta thích mình mà mình không thích lại nó kỳ lạ sao ấy, giống như không muốn gặp mặt hay nói chuyện vậy). Tao biết tao thích người ta

nhưng người ta không thích tao. Tao chấp nhận điều đó vì thích (yêu) một người thì phải cho họ được hạnh phúc. Tao hiểu và làm được câu nói đó nhưng trả giá đắt quá. Tao thấy hơi mệt và buồn. Nghe thì thấy ít đó, nhưng mày có là tao đâu mà mày biết, mày chỉ có nghe tao trút bầu tâm sự thôi. Cả trăm dòng thơ tao viết chẳng đủ để khuây khỏa. Tao chẳng muốn là nhà thơ nên cũng chẳng đọc thơ người khác nhiều, tao cứ viết thơ vậy đấy, riết cũng thành thói quen luôn. Mai mốt có dịp tao cho mày đọc ha?

Nãy giờ tao nói gì mày hiểu không nhỉ? Chắc là không rồi! Tao nói úp úp, mở mở đó mày hiểu được. Chỉ có tao là hiểu được cái cuộn dây rối rắm trong lòng không thể nào gỡ ra được.

Thích để làm gì để chuốc lấy cái khổ vào mình vậy trời (hên là mới thích thôi đó mà như vậy rồi, không biết mai mốt yêu rồi sao nữa)! Có người nói tao bị cái nốt ruồi ngay dưới mắt nó làm khổ tao đường tình duyên đấy, người đó nói đấy là nốt ruồi phá tướng. Mày có đồng ý ý kiến đó không? Riêng tao tao chẳng biết đúng sai gì ráo (thế mà vẫn cứ đòi mẹ chở đi đốt cái nốt ruồi ấy đi nữa chứ). Chẳng hiểu tao là con người như thế nào?

Ngày trước, tao nhớ rõ lắm lắm! Tao chỉ buồn, chỉ khóc chỉ vì một chuyện: ĐIỂM, HẠNG. Tao nhớ mãi cái lần bị chia đôi điểm ấy, kinh khủng, đau đớn (tuy chỉ là điểm 15 phút). Tao viết một bài dài thiệt dài (8 trang giấy) thế mà vẫn không đủ để tao trút cơn giận. Tao còn nhớ lúc đó tao khóc nhiều lắm, khóc trong âm thầm, chẳng ai biết... Nhưng bỗng nhiên dạo này, tao lại không tự gây áp lực cho tao về những chuyện ấy nữa, điểm, hạng với tao giờ đây hình như chẳng còn quan trọng (nói thế thôi chứ nghĩ Tết vào là đua tiếp). Trong lòng tao bây giờ thì chỉ có một hình bóng. Thôi, nói đến đây tao không thể,

không dám và cũng không muốn nói tiếp. Tao sợ cứ đà này chuyện học hành của tao bị sa sút quá! Hôm nay đi chơi mà tao mới được mở rộng tầm mắt: tao chẳng là cái giống gì đối với mọi người xung quanh (kể cả lớp thường). Ôi thật vui đúng không nhật ký nhỉ?... Nhưng hình như hiện giờ tao đang trong kỳ nghỉ Tết đúng không nhỉ? Thế thì dẹp chuyện học sang một bên nhé (mặc dù vẫn bị một “Bài tập Tết” của một ai đó giao phải làm)! Ngày mai là thứ Tư, cái ngày mà tình cảm đơn phương của tao đi Đầm Sen chung với lớp tao. Tao có linh cảm “họ” sẽ vui lắm! Tao nghĩ chắc ngày mai cái người mà tao không-ưa-mỗi-lần-nhắc-đến sẽ được trò chuyện, vui đùa chung với tình cảm đơn phương của tao. Ủ! Thì tình cảm đơn phương mà, có gì phải buồn nhỉ? “Chấp nhận sự thật đi Lam ơi, mày chẳng làm gì được họ đâu!”. Tao nghĩ thế mà tao cứ nhớ lại cái câu nói: “VẬY mai đi nhé!” mà làm tao xao xuyến. Tao trả lời tao có thể đi thôi đấy nhật ký ạ. Nhưng tao cảm giác có lỗi quá, tao muốn xin lỗi, có lẽ tao sẽ nhắn tin xin lỗi sau. Nhưng hiện giờ sao tao thấy cái màn hình máy tính nó nhòe nhòe sao sao ấy (chắc sắp bị hư). Thôi kệ, nhòe nhưng vẫn còn thấy được. Đỡ hơn tao “nhòe” nhưng chẳng làm được gì. Không biết tao có bị giận không nữa, tao rất sợ bị giận (mặc dù nguyên cái lớp 8/12 của tao không đứa nào không giận tao), nhưng chỉ sợ bị ... giận nhất.

Tao còn nhớ được nhiều tình cảm của nhiều người mãnh liệt lắm kìa, đeo đuổi một con nhỏ đến 6, 7 năm một người, cuối cùng cũng thành công, quả thật là siêu phàm! Nhưng tao không thể... Không thể vì chẳng biết đến năm lớp Mười tao còn gặp lại không, không thể vì tình cảm quý báu mà đau khổ này có bị chuyện học hành lấn át hay không? Tao nghĩ là có, nhưng chán hẳn hình ảnh ấy sẽ không bao

giờ bị phai mờ. Để thành kẻ thù với một đứa học chung thật là dễ, để thích một người khác lớp thật là khó.

Thôi, nói đến đây chắc mày chỉ mới hiểu mập mờ đôi chỗ. Màn đêm đã buông xuống lâu thật lâu rồi, tao đóng mày lại, nhật ký ạ, cứ nằm yên đấy mà suy ngẫm những gì tao viết nhé! Nhưng ngoài ra, tao muốn gửi lời xin lỗi thứ hai, cũng là lời xin lỗi cuối cùng với mày, nhật ký ơi! Vì những điều trong này từ giờ phút này không chỉ có mình mày đọc... “Xin lỗi!”...

*Vẫn mãi mơ về điều ngọt ngào ấy,
Vẫn cầu nguyện ngôi nhà cát được xây...*

Minh Lam

30, 01, 08

Minh Lam

Số phận

*Lối nhỏ phủ đầy cây xanh,
mát rượi.
Đi dưới vòm lá, miệng nhoẻn cười,*

nụ cười không thật...

Cô đơn với cảnh vật.

Nghĩ cuộc sống từng lúc nhộn nhịp,

riêng ta chậm rãi, từ từ, có bao giờ đuổi kịp?

Cứ thế, ánh dương soi bóng dấu chân vạn lí độc hành...

_ Viết gì mà cặm cụi thế? – Từ đâu nhỏ chạy đến hỏi.

_ Viết thơ...

_ Thơ gì mà chả có vần điệu gì ráo thế?

_ Thì thơ cảm xúc mà...

Nhìn vào những dòng thơ khô cứng, tuy hiệp vần nhưng chẳng có hồn, tôi còn chẳng biết tôi viết cái gì nữa.

_ Thôi nghỉ tay tí đi, viết rồi xóa như thế chừng nào mới xong? Với lại, thơ gì đâu nặng ì nặng ịch! Nghe phát chán! – Châm chọc người ta thế đấy rồi hồn nhiên chạy đi chơi.

Ánh nắng ban mai soi chiếu lên làn tóc nhỏ, cơn gió nhẹ đưa làn hương thơm thoang thoảng, hòa vào cùng hương sắc của thiên nhiên, nhỏ như nàng tiên bé bỏng đang nhảy nhót giữa cánh đồng cỏ xanh rì rào. Thiếu đôi cánh thiên thần với cái vòng trên đầu, chứ không biết nhỏ sẽ đẹp đến nhường nào...

Tôi lảng lạng bỏ đi không nói một lời. Chẳng biết nhỏ có hay không nhưng vẫn nghe văng vẳng đâu đây tiếng cười vô tư, nhí nhảnh, chẳng lo nghĩ điều gì. Nhỏ thích tự do, chẳng muốn gò bó, chẳng muốn nghĩ ngợi gì nhiều, đối với nhỏ, được sống là hạnh phúc lắm rồi.

Thật tình mà nói, tôi chẳng biết nhỏ là ai, xuất hiện từ khi nào. Chỉ biết từ khi tiếng đàn violin vừa cất lên trong đêm thâu, mượt mà,

trong suốt thì ngày hôm đó hình bóng nhỏ đã in sâu vào tâm trí tôi. Và cũng từ lúc ấy, tôi bắt đầu sống trong mơ màng. Thực thực, ảo ảo, còn nhớ cái ngày tối tăm khi xưa của tôi nó đâu có vậy mà từ khi nhỏ đến và cuốn tôi đi ra ánh sáng thì cuộc sống như thay đổi bội phần. Tôi thấy, mọi người đều thấy nhưng tôi lại không thể lý giải tại sao thì hẳn mọi người cũng vậy.

Nhưng cô đơn cũng mãi chỉ là cô đơn khi con đường một chiều chẳng bao giờ được Nhà nước Cupid hóa phép thành lối đi dành cho hai hướng. Ước có một đường dành để gửi lời yêu theo gió bay xa và một đường để đáp nhận những chiếc lá non vừa lìa cành kèm những dòng cảm xúc mượt mà được khắc trên từng bức thư mang màu diệp lục.

Bởi vì một con người đã thích tự do thì không bao giờ chấp nhận bị gò bó...

*Đến khi chiếc lá đã lìa cành,
thì còn ta với bản giao hưởng
bản nhạc mang lời thương,
lời thương từ gió,
gió gửi để an ủi cho chàng trai thấp thỏ,
thấp thỏ sau vòm cây,
lén ngắm nhìn một vẻ ngất ngây,
vẻ ngất ngây mà nó chưa từng thấy...*

_ Viết gì nữa vậy trời? – Lại là nhỏ.

_ Ờ thì vẫn là thơ thôi... Mơ mộng mà...!

_ Tối ngày thơ với thần, trong cái xứ yên bình này, không lo hưởng thụ mà toàn thích suy nghĩ. Mệt chết được!

_ Hưởng thụ được gì khi miếng bánh hình trái tim đã cắt tặng cho một người nhưng mãi không được nhận?...

_ Khó hiểu quá à?! Thôi, chẳng thèm suy nghĩ nữa! Đi chơi với em đi!

_ Ừm... - Tôi thăm mím cười đồng ý.

Tưởng nhỏ dẫn mình đi đâu xa lắm, thật ra cũng chỉ là đi đến bãi cỏ thiên đường của nhỏ, nô đùa với những trò chơi mà ngày qua ngày không bao giờ nhàm chán.

_ Chơi thế này hoài không chán hả?

_ Hu hu hu! Không chịu đâu! Trò gì mà khó quá! Chơi hoài chẳng nghĩ được lời giải! Hu hu hu!

“Gì thế nhỉ?”, tôi thăm tịt hỏi.

“Ồ! Thì ra là như thế!”

“Cần một bàn tay nữa à?”

_ Được rồi, để tôi giúp cho!

Tôi áp bàn tay vào khuôn bàn tay lớn, nhỏ áp vào khuôn nhỏ, tự nhiên gió nổi lên, lá cây reo xào xạc. Nhỏ nhìn tôi, cười...

_ Vậy là mình thắng được trò chơi rồi! Vui quá!

_ Thế là sao? Tôi không hiểu?

_ Thì ra là anh...

Nhỏ nhìn tôi, lại mím cười thêm một lần nữa rồi biến mất dần dần.

Tôi ngơ ngàng, chưa kịp nhận ra, chưa kịp hiểu điều gì thì mọi việc đã xoay chuyển, diễn biến quá nhanh làm tôi chẳng theo kịp.

Về nhà, tôi ngồi vào bàn, nằm dài lên rồi nhắm mắt lại. Nhưng có thể nghe đâu đây vắng vắng... “Biết rằng anh rất buồn, biết rằng anh rất

ngỡ ngàng, nhưng có lẽ là do số phận. Tuy anh là người được chọn, nhưng sao khoảng cách giữa chúng ta quá lớn?... Em xin lỗi! Nhưng rồi sẽ có một ngày anh nhận được một tình cảm còn đặc biệt hơn cả bây giờ...".

*Hạnh phúc chưa thấy đã hóa mây.
Nhìn người hạnh phúc, tự hỏi sao ta không được,
chẳng lẽ ông Trời muốn ta đi ngược
với số kiếp bình thường?
Ngồi trước gương,
phải chẳng ai đấy đang trêu chọc?*

Minh Lam

19, 05, 08

Nguồn: VNTQ
Được bạn: Thanh Vân đưa lên
vào ngày: 13 tháng 9 năm 2008